

2.8.03
012

שיר לקרצייה ב'

הייתה לי קרצייה נחמדה
היא אותי כ"כ אהבה
אולם אז באה הפינצטה הרעה
ואותה ממני לקחה
ועכשיו אני לקרצייה מתגעגעת
מסתובבת בדשא מחפשת ולא נרגשת.
אייה קרציתי?

פבלס.

שיר לקרצייה ג'

קדצי
קדצי, קדצי
קדצי, קדצי, קדצי,
קדצי שלי
שלי קדצי
קדצי, קדצי, קדצי
שלי, שלי, שלי
קדצי!!!
חאף.

פבלס.

מערכת "כופרי הדבר" גאה להציג מדור חדש:
סיפור בהמשכים

לפניכם, קוראים יקרים וכני מזל שכמותכם, פרק א' שנכתב על ידי בן משק מטובי יוצרינו, ב"כופרי" הבא יובא הפרק השני שייכתב על ידי סופר צללים שעדיין לא יודע בעצמו את שפול בחלקו. זה יכול להיות כל אחד מכם, קוראנו התמימים.

פרק א'

לפני כשלושה שבועות בערך, התעוררתי. זאת הייתה התעוררות מעשית בעיקרה, אך היה בה גם חלק קטן של התעוררות נפשית. השעה הייתה בסביבות שש וחצי בבוקר, על פי מיטב זכרוני, קמתי מן המיטה בחדרי, צעדתי אט אט אל עבר המקלחת בגוף שפוף וחלש, עקב חמרמורת קשה שהתחוללה בגופי (בגיל שלוש עשרה שתיתי את הבירה הראשונה שלי. זה היה בבר מצווה שלי, אבא שלי אמר לי – "קח שתה, זה מחזק את הנפש", אז שתיתי ומאז אני לא יכול להפסיק. עכשיו לאחר שמונה שנים, אני משער שאבי צדק, אם לא הייתי מתחיל לשתות בגיל מוקדם בטח הייתי גדל להיות איזה קפיטליסט צדקן וחסר כל ביטחון).

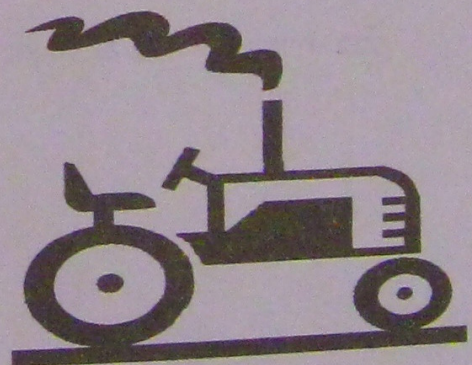
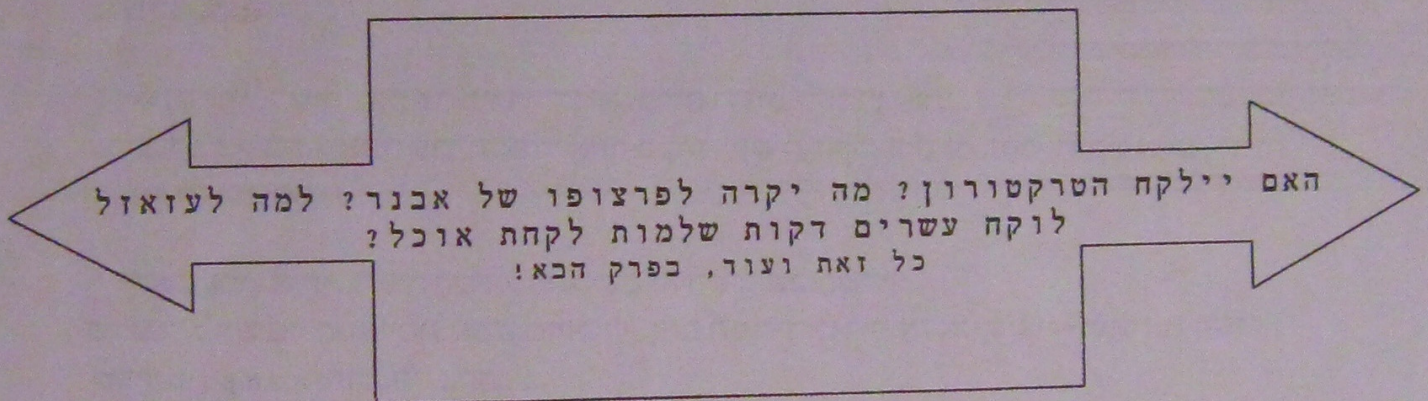
לאחר המקלחת התלבשתי במהרה, נתתי נשיקה לג'סיקה, חברתי מהאולפן ויצאתי מהחדר. בחוץ חיכה לי ה- Honda 300 של הגר"ש, שנחשב לטרקטורון הכי מהיר בקיבוץ, עליתי עליו בקפיצה אלגנטית (מהסוג של אינדיאנה ג'ונס) ונסעתי לשדות הכותנה ב"עמק", כדי לבדוק שאין פיצוצים בצינורות ההשקיה שם.

לאחר תיקונים מעטים נגמרה העבודה בשדה, אז מכיוון שהשעה הייתה כבר כמעט שמונה וחצי, החלטתי להתכונן לנסיעה לארוחת הבוקר בחדר האוכל הקיבוצי, לכן מרחתי את בגדי במעט בויץ (הייתי מורח את בגדי באופן קבוע לפני נסיעתי לחדר האוכל וזאת כדי שאף אחד לא יפקפק בעבודתי הקשה בשדה, וכתוצאה מכך אזכה, בתקווה, לכבוד רב מותיקי הקיבוץ, דבר אשר תמיד יהיה בראש סדרי העדיפויות שלי).

נכנסתי לחדר האוכל, ומיד פנה אלי אחד מותיקי הקיבוץ ואולי אך המכובד מבניהם ואמר לי "אז מה, עובדים קשה היום, הא?" ישר עניתי לו בחיוב ואפילו ניסיתי להסב את תשומת ליבו לבויץ אשר היה מרוח על בגדי. ישראל עמד מולי מלא התפעלות הניח את ידו על כתפי ואמר לי "כל הכבוד לך, בחור צעיר", ולאחר מכן המשיך בדרכו, ואני עם חיוך מאוזן לאוזן לקחתי לי בינתיים מגש, צלחת וסכו"ם, והתחלתי להעמיס אוכל על הצלחת והמגש. אחרי עשרים דקות בערך כבר לא נשאר על אלה מקום, אז החלטתי ללכת להתישב, ואז ישר כשיצאתי מאזור ה"דלפק", נוכחתי לראות שכל השולחנות שכבר מיושבים מלאים עד אפס מקום, וכל השאר ריקים לגמרי, למעט שולחן אחד ובו ישבו אלף דוברינר ושלומי זולטי. אז מכיוון שלא ממש התחשק לי לשבת לבד, אזרתי אומץ, הלכתי

והתיישבתי עם אלף ושלומי. השפה שהם דיברו לא הייתה ממש מוכרת לי, אז פשוט חייכתי ונדנדתי בראשי בכל פעם שהיה נדמה שהם פונים אלי. לאחר כארבעים דקות סיימתי לאכול, אמרתי שלום יפה לשניים, ויצאתי לדרכי בחזרה לשדות הכותנה. לא יכולתי שלא לעצור במוסך של אבנר ולשאול אותו אם הגיעו כבר הגלגלים החדשים שהוא הזמין בשביל הטרקטורון שלי. כשנכנסתי למוסך אבנר ישר צעק עלי "מה הרסת, כל שבוע אתה הורס משהו, מה הרסת היום?" ניסיתי להגיד לו שזה לא הגיוני שכל שבוע אני הורס משהו, כשרק השתחררתי מהצבא לפני שבוע, אך עוד לפני שהספקתי לסיים את המשפט הוא אמר לי "אתה חוכמולוג, אני לא רוצה לשמוע אותך, אני מאוד עסוק עכשיו תחזור עוד שעה". אז החלטתי לנסוע ולתת לאבנר לחזור לעבודתו. עליתי על ה-Honda ויצאתי מרחבת המוסך בהרמת גלגל מרשימה, אל עבר מקום עבודתי. כשיצאתי דמיינתי לעצמי שאבנר צועק לעברי שאני משוגע ושאני משתולל עם הטרקטורון, ושהוא ידאג שייקחו לי אותו. תמיד נהניתי להרגיז את אבנר. פשוט פרצופו הרגז תמיד העלה על פני חיוך רחב משום מה...

מיומנו של d.j. (מתוסכל) – הדברים ש d.j.'s הכי שונאים

טיפים לקלאבר המתחיל:

1. אם אתה רואה שהדי-ג'יי עם יד אחת על המיקסר ויד שניה מחזיקה אוזניה קרוב לאוזן, תן לו רגע. הוא באמצע מיקס. (במילים אחרות: בחייאת רבאק תן לו רגע!!!)
2. אם אתה חייב (אבל ממש חייב) לבקש שיר בבקשה עמוד בקריטריונים הבאים: (או יותר נכון – דוגמאות לדברים שלא מומלץ לעשות...)

* "סליחה, אתה יכול בבקשה לשים לי שיר, אני לא זוכר בדיוק איך קוראים לו, אבל הוא הולך בערך ככה: #!*&"
פרשנות: לדי-ג'יי גם ככה יש הרבה דברים על הראש. אל תבואו ותזמזמו לו שירים בזיוף מוחלט, כי חבל לשניכם על הזמן!

* "סליחה, אתה יכול בבקשה לשים את השיר הזה עכשיו, אני הולך ממש עכשיו..."
פרשנות: בבקשה! תלך, למה אתה מחכה? מי עוצר בעדך? אם אתה גם ככה הולך עכשיו אז עזוב אותי בשקט.

* "אתה יכול לשים בבקשה ת'שיר ההוא, כולם רוצים לשמוע אותו..."
פרשנות: כן, בטח! אתה עברת אחד אחד בקהל, עשית סקר, והם גם בחרו דווקא אותך להיות הנציג שלהם. בטוח...

* "לא מעניין אותי, השיר הבא שאתה שם זה השיר שביקשת!"
פרשנות: השיטה המאיימת ממש מזיזה לי, ואם תמשיך לאיים אז אני בטוח אשים את השיר שביקשת a.s.a.p (חה...חה...חה...).

* "אתה יכול להעיף את השיר הזה... אני ממש שונא/ת אותו..."
פרשנות: אהה... את/ה שונא/ת את השיר הזה? למה לא אמרת? עכשיו אני אעצור את המוזיקה, אפריע לכולם לרקוד ואוריד ת'שיר רק בגלל שאת/ה שונא/ת אותו.

* "מה זה השיר הזה? הוא בכלל לא משהו!"
פרשנות: הרחבה מפוצצת וכולם רוקדים, אבל השיר גרוע. בטח! זה רק בגלל ששיחדתי כל כנאדם בקהל ובעצם אין לי מושג מה אני עושה.

* "אתה מוכן לשים כבר משהו קצבי...?"

פרשנות: משהו קצבי? אין שום בעיה. אתה בטח אומר את זה בגלל שכל הערב ניגנתי רק מוזיקה קלאסית עם מוטיבים גרמניים. תקשיב לי טוב חתיכת אהבל, אלא אם כן אני מתבלבל אז כל שיר שניגנתי יש לו קצב, אז במקום להציק לאנשים לך תעשה משהו מועיל כמו לדפוק ת'ראש בקיר.

* "שים טראנסים!"

פרשנות: השעה 23:30, המסיבה אפילו לא התחילה ותמיד יש את הדלוקים האלה שבאים ומבקשים טראנסים על ההתחלה. נכון, אני הולך לדלג על כל המוזיקה של ההתחלה והאמצע ולשים ישר טראנסים רק כדי שאיזה איש מוקה שלא מבין מהחיים שלו מוזיקה יהיה שמח בזמן שכל שאר האנשים יתייבשו בצד... מה לעזאזל חשבת לעצמך?

* אם אתה לא שם את השיר שביקשתי אני מתלונן לבעל המועדון. הוא כבר ידאג שתשים ת'שיר שלי..."

פרשנות: אני בעצם השוליה של בעל המועדון והוא בעצם זה שמחליט מה שמים. זה לא כאילו שמשלמים לי כדי שאני אעשה את העבודה שלי כמו שאני יודע הכי טוב. אין בעיה: לך תבכה לבעל המועדון ואם הוא יצחק עליך פחות חוק ממני אז לא רק שאני אשים ת'שיר שלך, אני גם אצעק "אני חמור גדול" במיקרופון.

* "תגיד יש לך משהו טוב?"

פרשנות: תמיד לא הבנתי מה הקטע של האנשים ששואלים את זה. ההסבר שלי הוא שהם לא סגורים על מה בא להם לשמוע ובמקום להתחבט עם הסוגייה הזו בעצמם, הם באים ומזינים לדי-גיי ת'מוח. בקיצור, יש לי איזה 1000 דיסקים, ואין לי כוונה להמליץ לך מה "טוב" מתוכם. לא תמיד מה שטוב לך טוב לכל השאר (חומר למחשבה...)

* "אז מה מנגנים הלילה?"

פרשנות: בדיוק סיימתי להדפיס את ה-playlist שלי, אז אני אצלם לך ב-3 עותקים ואביא לך. נראה לך שבאמת יש לי כוח לפרט לך, אחרי שבערך 100 כמוך כבר באו ושאלו אותי אותה שאלה אינפנטילית? (או בקיצור, מה שבא לי).

* "תגיד יש לך משהו טוב?"

פרשנות: לא! אני ידוע במוזיקה הגרועה שאני מנגן ובגלל זה המועדון הזה מעסיק אותי. למען האמת, אין לי אפילו שיר אחד מוכר, והסגנון העיקרי שאני מנגן הוא דאנס רוסי. (או במילים אחרות: על מה חשבת כששאלת שאלה אוטיסטית כזאת?)

* יש לי היום יומולדת (או לחבר/ חברה/ כלב/ איגואנה שלי). אתה יכול להקדיש להם שיר?
פרשנות: בניגוד למה שאתה חושב, פה זה לא תכנית רדיו ("כבקשתך") ואם אני אתחיל להקדיש
שירים לכל מה שזו המסיבה הזאת תיראה כמו מסיבת בר-מצווה שנלקחה מתוך איזה סרט רע.

* "אתה יכול בבקשה להחליף סגנון?"
פרשנות: הרחבה מלאה, כולם שמחים... בוא נראה: כן, אני צריך להחליף סגנון.. זה הדבר הנכון
לעשות! בטוח!

3. מה שכן, תמיד אפשר לבקש שיר בנימוס. אני אתן לכם טיפ קטן:
אם מבקשים שיר בצורה נעימה ושקטה, רוב הסיכויים שהדי-ג'יי ישים את השיר הזה גם אם הוא
לא הכי מתאים.
אם תבואו ותבקשו איזה שיר 100 פעם, רוב הסיכויים שגם אם הדי-ג'יי תכנן לשים את השיר
הזה, הוא לא ישים רק בגלל שקרצצתם.

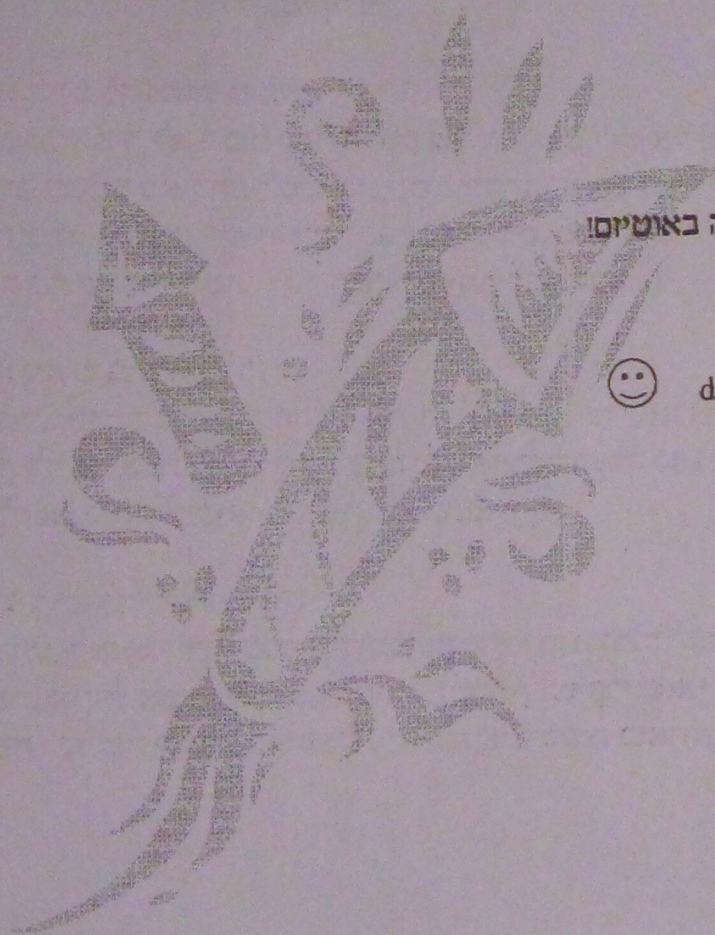
לתשומת לב החוגגים...

נ.ב. - אם הדי-ג'יי טוב, רוב הסיכויים שהוא ישים שיר ש"בדיוק" רציתם...

מוגש לציבור מטעם האגודה למלחמה באוטזים!

לתגובות: d.j@dontfuckmybrain.co.il

"אהבה יקרה"

אני כותבת לך הידיעה ברורה שנה הסוף

שאיך צדק חזרה ושהכל נשאר

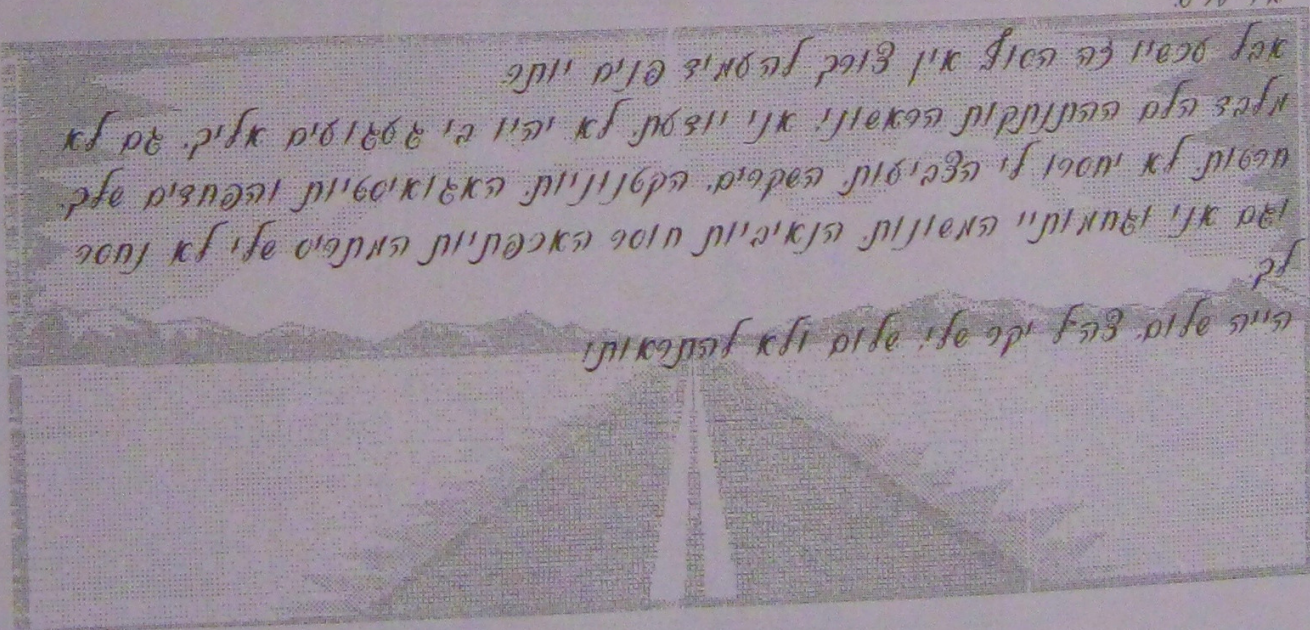
שנינו יצאנו שנה ימים מתישהו אבל אני מרגישה צורך לומר כמה מילות פריצה
אתה אני בטוחה תטמוז בנה יפה אתה הרי שצול וחזק ואין לך פנאי
להרהורים בספר או השתפכויות סנטימנטליות ואם אני מוצה לא כואב נורא
לא קשה לי להיערר ממך.

אינני שומרת טינה היה לי את חלקי המה שקרה בנינו. אך שם אתה באה ערכת
היחסים המורכבת הנו. עלייך להודות לא נחת את כולך, לא באמת היה אכפת
לך ממני שם אני בוודאי לא התאסרתי לך לחלוטין. על שביקשת זאת ממני
במפורש.

כשהתחלנו זה צווקא לא היה כל כך נורא. הייתי יותר צעירה אולי אפילו
תמימה.

היו שם רגעים יפים. שם אם מולטים ביותר. רובם ככולם, אם יודעה לי בשללי
ולא בזכותך.

אבל לא. אינני כווסת הרי לכל אורך הצדק יצאתי שנה כק. שיש לך אחרות
(ואחרים) מלבדו שאיני אשמרי בפאס מעינך ולא ען האמת. אינני כווסת מן
הסיבה הפשוטה שלא איכפת לי ממך מספיק בשביל לכעוס. אכן, אפילו ריבים
שצולטים או סוברים לא היו לנו. בא ערכת היחסים הפושפת הנו. בפשטה המתמסכת
שלנו היה צורך בטטטוס קוו. ואף אחד מאתנו לא ממש חצה את הגבולות. אלוה
או ארס.

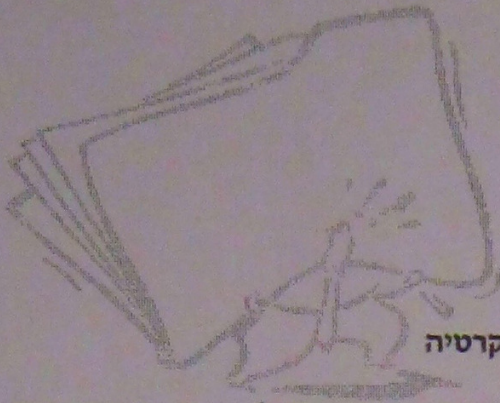

אבל שכחו זה הסוף אין צורך להעמיד פנים יותר
מלבד האם ההתנתקות הפאסונו! אני יוצאת לא יהיו בי שטטטטים אליך. שם לא
חזקות לא יחסרו לי הצביעות השקרים. הקטנוניות האסואיסטיות והפחדים שלך
ואם אני ואחיותיי המסונות הנאיביות חוסר האכפתיות המתקיים שלי לא נחסר
לך
הייה שלום. צה"ל יקר שלי. שלום ולא להתראותו

נפלאות הבירוקרטיה

זה היה יכול להיות יום חמישי קלאסי, סיום נאה לשבוע סימפטי. זה התחיל בהופעה "אגדת דשא", ביום ראשון במשמרות, שהייתה ממש נחמדה. במהלך השבוע לא עשיתי יותר מדי, וגם זה לפעמים נחמד. בצהריי יום חמישי אכלתי שניים וחצי שניצלים עם אורז. מה אפשר לבקש יותר? כשהתחיל להיות מאוחר (שלוש) אמנון (מפקדי הנערץ) ביקש ממני לשרטט איזה משהו שצריך להוציא החוצה לייצור, ואמר לי שאחרי זה אני יכול לצאת הביתה. היו לו כל מיני זוויות בעייתיות, והיה קשה למדוד את זה עקב קושי בגישה אליו. אבל בהתחשב בבעיות, השרטוט יצא סביר, אפילו יותר מסביר.

17:00 - עליתי על א' ויצאתי מהבסיס. חיכינו לטרמפים, לפחות לת"א. הרבה רכבים יצאו, אבל ליעדים לא מפתים כלל, כמו צריפין, בת ים, אשדוד ועוד. בחמש ורבע ראיתי את אבי יוצא בטויוטה, וידעתי שהוא נוסע צפונה. הוא עצר, פתחו לי את הדלת, נעמדתי מולה, ואז צלצל לי הפלאפון. בדרך כלל כשאני יוצא, אני שם את הפלאפון בתיק, כדי שלא יציק ברגל, ובמקרה כזה לא הייתי עונה, כי בטח לא הייתי שומע אותו. אבל הוא היה בכיס, והפעם, לצערי, ענית.

"מה, אמנון?" (נפלאות השיחה המזוהה מאפשרת לדלג על משפט פתיחה או שניים).
 "איפה אתה?" (סימן לא טוב, בייחוד ביום חמישי בדרך הביתה).
 "ש.ג. דרום" (החלטתי להיות כנה, נוכח הרצון העז לומר "באוטובוס, עברנו את נתניה")
 "בואו לאמל"ח, יש איזה משהו."
 סגרתי את הדלת, וחזרתי לבסיס. התחלתי לחשוב, מה זה יכול להיות, משהו לנוהל החדש? לא נראה לי. אולי משהו חדש עם הקצונה? אני מקווה שלא. נחכה ונראה.
 מתקרב לאמל"ח, על א', עם נשק, עם תיק. אמנון יושב על הספסל, לידו דינו, כמה מאנשי הקבע של הניוד, שני לוחמים, והוא מספר איזה סיפור גבורה. אני מנצל את הזמן ללטף את גמבה, הבוקסרית של דינו, מפקד הגף. לאחר עשרים שניות הוא פונה אליי. הולכים הצידה והוא אומר:
 "תראה, יש את הגיבוש קצינים ביום ראשון, ואם תלך לזה זה יכול לפתור כל מיני בעיות."
 אני מביע הסתייגות, אך כנראה שלא נחרצת מספיק.
 "בכל מקרה זה לא יכול להזיק, רק לעזור."
 "מתי זה מתחיל?"

"תשע וחצי, זה ליד באר שבע." הוא קצת מחייך כשהוא אומר את זה.
 "עזוב, אין צורך, אני אוותר."
 לאחר כמה חילופי דברים, סוכם שאלך לעודד השליש, לשמוע מה המצב. איך שאני מתחיל ללכת, דינו אומר לאמנון:

"צריך לראות איך מוציאים אותו מזה. אני אדבר עם עודד."
 יפה, הם מנסים לפתור אותי מזה. נקווה שיצליחו, ומהר.
 אני נכנס לעודד. הוא אומר שזה לא יכול להזיק, ושכל מקרה אני צריך טופס 102 מהמרפאה, וכדאי לגשת עכשיו לשם. הדוקטור בדיוק היה שם, אז הלכתי, ולאחר 10 דקות המתנה קיבלתי את הטופס המיוחל, אישור בריאותי לגיבוש קק"צ.

18:24 - חזרתי לאמל"ח, אמנון שלח לי במייל מסמך של מה צריך להביא, ציוד וטפסים. הדפסתי אותו, והכנתי שני טוסטים עם שוקולד כי היה כבר אחרי שש, ועדיין לא אכלתי ארוחת ערב.
 הלכתי בחזרה לשלישות, ותוך כדי שאני מתחיל לעכל את הטוסטים, התחלתי לעכל שאולי אצא לגיבוש ביום ראשון. ליד הלשכה ראיתי את אמנון ודינו, מחכים לאיזו שיחה עם מפקד היחידה. הם אמרו להתחיל את הקלירנס (ככה אומרים טופס טיולים בחיל אווירית (למי שלא יודע)), ולארגן כל מה שצריך כדי לצאת.

חיפשתי מישהו מהשלישות, אך עודד כבר לא היה, השלישות סגורה, וכנראה שכולם כבר נסעו. יניב אגסי, שעמד ליד הלשכה אמר לי:

"אין אף אחד מהשלישות, והתורנית שאחראית על זה, אין לה מפתח לשלישות".
עוברת בי מחשבה חדה של – אני לא צריך את זה. זה פשוט סימן ללכת. יאללה, כבר מאוחר, סע הביתה.
כרזתי לתורנית האחראית של השלישות. הגיעה איזה שמנה מהקישור, ותוך חיוכים הודיעה לי שמפתח לשלישות, אין לה, והיא לא יודעת איפה יש, אם בכלל יש.
שוב מחשבה של נהדר, יאללה הביתה. שבע ועשרים זה כבר מאוחר, אבל עדיף מלהישאר פה עוד. אני חוזר ואומר לאמנון:
"אני לא צריך את זה. אין פה אף אחד מהשלישות, לתורנית אין מפתח בכלל, זה לא הכרחי..."
הוא שואל אותי איפה היא. הראיתי לו. היא בדיוק דיברה בטלפון. חשבנו שעם עודד, אבל איך שהתקרבו הבנו שלא. אמנון הפעיל אותה, ותוך 4 דקות היה לה מפתח לשלישות.
19:30 – נכנסו לשלישות. לא היה לה מושג מה אני צריך, ואיך עושים את זה. אמרתי לה טופס 890, צילום של הגיליון התנהגות, סיכום ראיון במעמד חו"ד...
היא התקשרה לגלית, הפק"רית, לשאול אותה מה צריך. לאחר שתי דקות של חיטוט בקלסרים, קו הטלפון נלקח ע"י המפיק למשימה הרבה יותר חשובה, והושב לאחר שתי דקות. השמנה אמרה שהיא עולה לשמור בשמונה ושצריך למהר. בסופו של דבר היא הצליחה להביא לי טופס 890, ואיזו גרסה של קלירנס מקוצר:
מרפאה, מפיק, מפקד ישיר ובחזרה לשלישות, זה הכל.
הלכתי למרפאה להחתיים אותם. התורן היה חדש, ולא ידע עם מותר לו. הוא התקשר למאיה שאמרה שאפשר. הוא חתם, ולקחתי את התיק הרפואי שלי.
עברתי במפיק שגם חתמו.
19:48 – הלכתי לאמל"ח. דינו ואלכס היו שם. נתתי לדינו את ה - 890 שימלא (חוות דעת מפקד ישיר), וקבעתי איתו לצאת לת"א ב- 20:17. לקחתי את הנשק לנשיקה להחליף לארוך, כי זו הדרישה.
דפקתי על הדלת. תוך שתי שניות הגיח איזה ילד שאני לא מכיר.
"תחליף לי לארוך."
"אני לא יכול, אסור לי."
"מה אסור לי? זה דחוף."
"אני לא מוסמך אני לא יודע איך."
"מי מוסמך, איפה הוא?"
"אייזק, הוא שומר עכשיו."
לאחר שכמעט הרבצתי לו, עבר לדינו יניב אגסי, שאם אתם צריכים משהו, תוך דקה וחצי הוא יכול להביא לכם שניים כאלה.
"אגסי, אני צריך להחליף לארוך והוא עושה לי בעיות."
אגסי מתחיל:
"מה הבעיה?"
דקה וחצי, טלפון לנחום הנשק הביתה, והילד מביא לי נשק ארוך. הוא ניסה להחתיים אותי על המחשב.
"תגיד, אני לוחץ על השאלת פריט?"
הבנתי עם מי יש לי עסק, הסטתי אותי הצידה, החתמתי את עצמי, זיכיתי את עצמי על המקוצר, אמרתי תודה רבה, והלכתי.
הלכתי להתחיל את מוני, מפקד היחידה, על ה - 890. אלכס חיכה שם עם טופס כזה לליאור, אז נתתי לו גם את שלי, והודתי מראש.
20:08 - לשמנה מהשלישות לו היה זכר באזור. אמנם היא שומרת, אבל פטרול, והיא צריכה להיות כאן. הלכתי למפיק.
"תכרוז דחוף לאילת לשלישות."
"היא מחליפה את השומר בבונקר לכמה דקות."
נהדר.
הלכתי לרס"ר להביא העתק של הגיליון התנהגות. כמובן שלא היה שם אף אחד.
חזרתי למפיק.
"מי התורן רס"ר?"

היא כרזה לו, ותוך דקה הוא היה שם. הלכתי איתו לרס"ר. הוא ניסה לפתוח את הדלת, ניגח אותה עם כתפו השמאלית בעוצמה רבה כשלוש פעמים ואמר "כנראה שזה נעול".

גאון.
הוא הלך לחדר שלו להביא מפתח, לא לפני שאמר שיש לו המון השקיות לעשות "בכל הבסיס", והוא מקווה לא לשכוח כלום.

יופי.
ניצלתי את הזמן ללכת לחדר. החלפתי לנעליים גבוהות, סידרתי תיק כלי רחצה, מדים, חגורה, כובע ב', תחבושת אישית, דיסקית, ותיק גדול שמצאתי בו מנטוס בני 14 חודשים שהיו עדיין בשיאם.
חזרתי לרס"ר. הוא חיכה לי שם. ומיותר לציין שהוא לא ידע איפה מה שאני צריך. התקשרתי בשבילו לירמי, הרס"ר, לקחתי את הקלסר שהוא לא היה בטוח לגביו. מצאתי את הגיליון שלי, ואמרתי:
"חמש דקות אני חוזר."
"בסדר, אבל תמהר, כי יש לי את ההשקיה."
"בסדר" אדיוט.

הלכתי למכונת הצילום באפסנאות, ליאור בדיוק צילם את הטופס 890 שלו, שלא ידעתי שצריך לצלם בכלל. ניסיתי לצלם את הגיליון התנהגות שלי, על הצד השני של דפים משומשים, כי זה מה שהיה שם, אך כל פעם המכונה צילמה בזווית אקראית, ועם עננים לבנים ושחורים, של מחסור ועודף דיו, כך שהתוצאה נראתה כמו אומנות מודרנית.

לאחר שתי דקות התייאשתי.
הלכתי לכיוון האמל"ח. הלחות כבר עלתה, וכולי הייתי סחוט לגמרי, על א', נעליים גבוהות, ונשק ארוך מתמיד, שחובט לי בחוליות 11-12 לסירוגין עם כל צעד. שיאי תסכול חדשים.
ניגבתי את הזעה, אבל זה לא עזר, כי האוויר היה רטוב בערך כמוני.
הגעתי לאמל"ח. ניסיתי לצלם בפקס, שבדרך כלל נוטה להתל במי שמנסה להשתמש בו. כמובן שלא הצלחתי, וכמובן שבית הספר, עם מכונת הצילום המשובחת שלו היה נעול בשעה כזו. הלכתי למשרד שלי. הפעלתי את הסורק כמכונת צילום. המדפסת זעפה, אבל לאחר כיבוי והדלקה שלה, הכל עבד חלק. צילמתי גם את הצד הראשון של ה - 890.

20:42 - דינו המתין בחוץ.

הלכתי לבונקר עם הקלירנס. כמובן שהיא הייתה צריכה לתת לי עוד דברים מהשלישות, והבחור שהיא החליפה "צריך לחזור כל רגע".

חזרתי לרס"ר. היה נעול, אז הלכתי לכיוון המפיק, ליד האפסנאות ראיתי אותו הולך לכיווני.
"וואלה, חיפשתי אותך בכל מקום." (כן? נהדר). הגשתי לו את הגיליון שלי.

"תודה רבה, יום טוב." והלכתי לחדר שלי.
סידרתי את התיק, חמש דקות. והלכתי לכיוון השלישות. מהמפיק ראיתי ליד הנשקייה משהו מתגלגל לכיוון הלשכה. הלכתי לכיוונה. נכנסו לשלישות. היא התקשרה לגלית לברר שהצו סיפוח נכון, ושלא צריך עוד כלום.

אמרתי תודה רבה והלכתי לדרכי (בריצה). דניאל מהטכנית שאל איך אני יוצא. תוך כדי ריצה זרקתי, "דינו, ת'א, עכשיר".

באמל"ח סידרתי את כל הניירת, אטמים, נשק, תיק.

21:07 - "למה אתה מחכה?" אמרתי לדינו.

דניאל מגיע. "דינו אפשר לנסוע איתך?"

"כן אבל אתה יושב ליד גמבה."

"אין בעיה" הוא השיב

"יאללה, רק תרוץ, עוד שלוש דקות מול המפיק."

התיישבתי ליד דינו וסיפרתי לו את הסיפור הזה.

- למי שתהה, למרות הפקקים עקב תאונה ליד ראשון, הגעתי לאוטובוס של עשר, ולמרות הביקור בטבריה, הייתי בקיבוץ ברבע לאחת.

חוק חדש שניסחתי: אם אתה חוזר מקוצרת לבאר שבע, כדי להתחיל גיבוש ביום ראשון, והאוטובוס מפוצץ (אין מקום לעמוד) - אין צורך לקום לזקנה שמתפשט מקום.

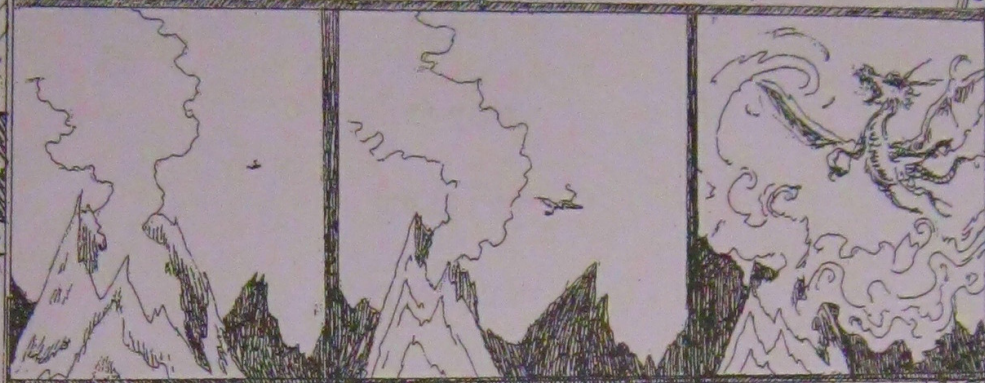
שבת שלום
או לא כללים!

לפני עידן ועידנים
קרא אדון האופל אלו
את משרת
המעופה ביותר
לעוז זו בבעיה
חלורה!

אם אלו לא יבואו
או סיפורי תל רוכן!

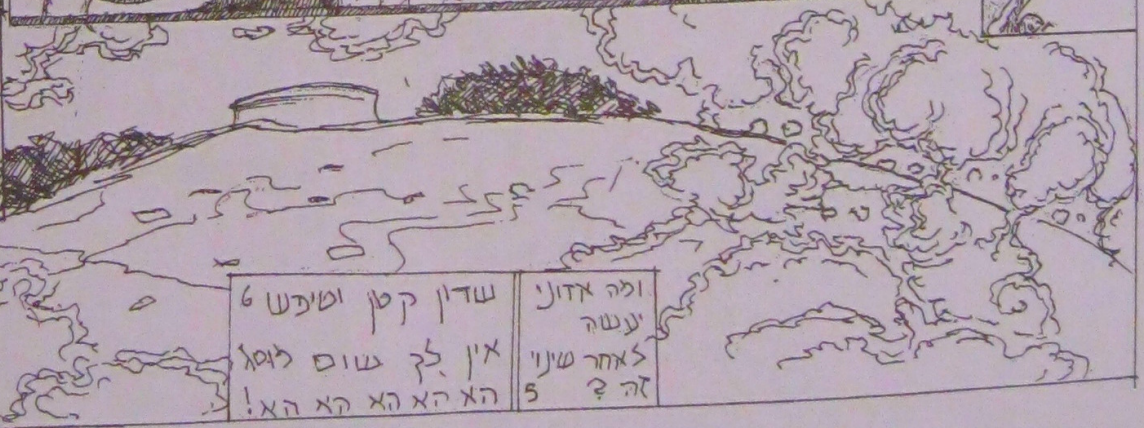
2 הרי הקעש
היו דעיון טוב
לתקופת ליה.
אבל,
אין נפתרים
כהם
כשנלאס?

עלמא לדבר
על הדקנים
עדי דמין
שוק לחטוב
על אחד
3 תוסף עוד
לרה
והרת אש

4 שר אפל אדר
יש לו פתרון נפלא
שיחסל את שתי
הבעיות
בצורת הדדיות

וזה אדוני עשה לאחר שני זה?	5
שדון קטן וטיפש 6 אין לך שום לוג הא הא הא הא הא!	

שמות העוסקים במלאכה:

רן גינת

מלי עמית

יבין בן רשף

דריה בילגורי

רותם איילון

אוהד דבולט

יעקב

הצתה מאוחרת
הכדור שלען "כתבה אנקרדית"

יעקב פוגש המון אנשים. זה חלק מהעבודה שלו. הבעיה היא שלא יוצא לו להכיר אף אחד, כי בעשר דקות, רבע שעה, קשה ליצור קשר ששווה משהו. זה לא שהוא לא ניסה, בחצי שנה הראשונה הוא דיבר אתם, שאל שאלות, התעניין, הפגין את הידע שלו. הוא שמע רדיו כל הזמן, ושלט בכל ההתפתחויות המדיניות, והשחיתויות המדינאיות. אבל בסופו של דבר היה לו קשה עם זה שהשיחה נקטעת בבת אחת, ושיותר הוא לארואה את הבן-אדם.

ככה זה כשאתה נהג מונית.

סיגל עוד נועט סוגרת חצי יובל, אבל עדיין אין לה דירה משלה. זה לא שאין לה כסף, היא מנהלת משמרת במסעדה נחמדה ומצליחה, ומרוויחה שם יפה. פשוט אין לה כוח לזה, וגם אין מספיק סיבות. בינתיים היא אחיה אצל אחיה ואצל אחותה לסירוגין.

יואב כבר השתחרר, אבל משום מה הוא עדיין בארץ, ועובד בחקלאות באיזה קיבוץ בצפון, מסיבה לא ברורה, כי עם הכישורים שלו היה יכול להצליח הרבה יותר טוב באיזו עבודה במרכז. רוב חבריו כבר לומדים באוניברסיטה, והשאר פשוט עדיין לא חזרו מחו"ל. יואב הוא היחיד שלא יודע מה יקרה איתו, ואיפה יהיה עוד שנה.

השבוע הוא לקח שבוע חופש, ונסע למרכז לבקר חברים שלו מהצבא.

יואב מגיע לעיר הגדולה, תל אביב, שמבחינתו לבקר בה פעם בחודשיים זה דווקא נחמד. לראות בניינים עם יותר משתי קומות, המון אנשים שהוא לא מכיר, ולנשום אוויר שיש לו טעם. הוא קבע להפגש עם אלון, אבל כבר בדרך אלון התקשר ואמר שאחותו בדיוק ילדה, ושהוא לא יכול להפגש איתו היום, אלא רק מחר. יואב התקשר לידידה שלו, סיגל, והם קבעו להיפגש ליד הדירה של אחותה, באיזה בית קפה.

היה יום קיץ תל אביבי טיפוסי, ולמרות שליואב קסמה יותר האפשרות לשבת במיזוג, הם התיישבו בחוץ, כי סיגל רצתה לעשן.

השיחה נסבה בעיקר סביב יואב. סיגל ניסתה לשכנע אותו שכדאי לו לעבור למרכז, שהוא יוכל לעשות משהו עם עצמו, וגם לחסוך קצת. יואב ניסה להסביר לה שטוב לו בקיבוץ, תוך שהוא מקווה שהוא משכנע את עצמו בכך, ושאוכלי עוד כמה חודשים הוא יעבור למרכז, בסוף העונה. על דבר אחד הם הסכימו, שדבר הכי נכון לעשות במזג אוויר כזה, זה ללכת לים. הם המשיכו לדבר על כמה חרא לחיות במדינה הזאת, ואז סיגל נזכרה שעוד רבע שעה צריכים לבוא לראות את הדירה של אחיה להשכרה, וכשהיא סגרה את הדירה, היא שכחה את המפתח, כך שהוא נשאר בדלת, מבפנים. היה צריך לפתוח את הדירה, ומהר.

המרחק לדירה היה גדול, ושליחת ההליכה במזג האויר המפנק לא לקחה זמן רב. יואב לא נסע במונית כבר שלוש שנים, וזאת הייתה הזדמנות טובה. סיגל זרקה משפט על זה שתמיד כשצריכים, מוניות לא עוברות. כנראה שזה עבד, כי לאחר שתי דקות, ארוכות יחסית, בהתחשב בשמש הקופחת, ובלחות הבלתי נסבלת, נעמדה לידם מונית.

יעקב הפעיל את המונה, כי הוא אדם ישר, וכי לא היה לו כוח להתווכח בסוף כל נסיעה. "אחדות העבודה אחד" אמרה סיגל בעודה מתיישבת במושב הקדמי. לאחר שתיים עשרה דקות נסיעה, במסלול הכי קצר, הם היו ליד הבניין. היה להם, לה למעשה, הרבה מזל, משום שהדירה של אחיה הייתה הדירה העליונה במבנה, עם מרפסת שהייתה פתוחה (לפחות בעונת הקיץ), כך שניתן היה להיכנס אליה מהגג של הבניין.

בעלת הבית הייתה ידידותית, והציעה מפתח לדירה. סיגל הסבירה לה את הבעיה, ולאחר חיפוש קצר היא חזרה עם המפתח לגג. היא עלתה בעצמה ופתחה את הדלת. סיגל ויואב עלו לגג, ואחרי טיפוס סמלי על קיר המרפסת, הם מצאו את עצמם בתוך הדירה. מים מהמקרר, (שהיו טיפה קרים מדי, אבל ככה זה תמיד, אז לא חושבים על זה יותר מדי) בשביל להחזיר חלק מהנוזלים שאיבדו בדרך, והם יצאו לכיוון הים, כי כבר התחיל להיות קצת מאוחר.

הם ירדו במעלית, והחלו לצעוד במהירות. יואב הלך ראשון, יצא מהגינה, ספק מוזנחת, ספק לא מטופלת כלל, התפרץ לכביש מבלי להביט ימינה ושמאלה ומצא את עצמו כעשרים ושלושה מטרים מהמקום בו החל לחצות את הכביש, לאחר שנכנס בפולקסווגן פולו קלאסיק מודל 2002, שנסעה קצת יותר משישים קילומטר בשעה, וכעת הוא היה מוטל ללא רוח חיים, בזווית לא מחמיאה כלל. יעקב, שעל פניו היה חיוך קל, כי הוא הצליח למצוא נוסע אחרי סיבוב קצר בשכונה הזאת, שנחשבת "יבשה", בשפת נהגי המוניות, היה בהלם מוחלט, והוא כבר לא חיך.

סיגל פלטה צרחה קצרה וחזקה, ניגשה ליעקב ואמרה, "יש לך אולי סיגריה, אני מזה צריכה אחת".

- כותבי המאמר רוצים להודות לנורית אורן, על הרעיון לסוף המשעשע.
- חשוב שהקוראים ישימו לב, שלקיבוצניקים אין את החוש הזה של עירוניים, של איך חוצים כביש, אז באמת תיזהרו, כי חבל.